

JORMA KURVINEN

**SUSIKOIRA ROI
JA PYROMAANI**

JORMA KURVINEN

SUSIKOIRA ROI
JA PYROMAANI

 SAGA
EGMONT

Jorma Kurvinen

Susikoira Roi ja pyromaani

SAGA Egmont

Susikoira Roi ja pyromaani

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1998, 2020 Jorma Kurvinen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726357110

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

RANTATIEN varrella sijaitsevan vaatimattoman sekatavarakaupan keväinen rauha särkyi, kun kaksi noin 10-vuotiasta kaverusta crossaili uudenuutukaisilla maastopyörillä kapeaa hiekkatietä pitkin. Kaupan edessä kumpikin jarrutti kuin yhteisestä päätöksestä ja antoi takapyörän liirata niin että hiekka lensi ja pihaan jäi syvät jarrutusjäljet.

Veneelleen pyöräilevä vanha veteraani, Hannes Perola, hiljensi pojat nähdessään vauhtia, samalla kun hän vilkuili kaupan portaille, joilla makoillut epämääräisen näköinen sekarotuinen koira oli noussut ylös. Pojatkin pysähtyivät ja jäivät epäröiden tarkastelemaan uhkaavan näköistä, murisevaa koiraa.

- Kassu, hiljaa! kaupan ovi rämähti auki ja ehkä 15-vuotias tummatukkainen poika työntyi ulos.

- Eihän se ole haukahtanutkaan, toinen motocrossailija naurahti.

- Hiljaista tässä on ollut ennen kuin itse tulit huutamaan, toinen säesti kaveriaan.

Vanha Perolakin oli pysäyttänyt pyöränsä ja asettui nyt koiran puolelle: - Se pelästyi Peteä ja Esaa, jotka täällä hurjastelevat, ei koirasta mitään häiriötä ole ollut...

- Vähemmän häiriötä Kassusta on, hurjastelijaksi haukuttu Pete jatkoi, - kuin sinusta itsestäsi, Kauno!

Onnettomuudekseen koiraparka tulkitsi puheet vihamielisiksi ja jatkoi murinaa. Koiran omistaja, Kauno taas sattui olemaan sillä tuulella, että halusi esiintyä ja näyttää. Pojalle ei kelvannut edes se, että koira vinkui ja heilutti isännän nähdessään häntäänsä tervehdykseksi.

- Paikka! Kauno karjui ja loikkasi pyörätelineen viereen, missä tarttui talutushihnan päähän ja hivautti koiraa kaksi kolme kertaa. Kassu vinkui ja kyyristeli peloissaan.

- Älä nyt sitä turhan vuoksi hakkaa, Perola kauhistui. Poika nauroi ylimielisesti.

- Tämä sattuu olemaan minun koirani.
- Ei sitä sittenkään saa tuolla tavalla...

Perolan sanat peittyivät ikkunan rämähdyksen alle. Kauppaa vastapäätä sijaitsevan talon yläkerrasta nuori tyttö kiljui:

- Lyö kerran vielä, niin minä soitan poliisille!
- Hakkaaja kääntyi katsomaan ylös.

- Hyvähän sinun on huudella sieltä turvasta. Tule lähemmäksi, niin saat itsekkin maistaa hihnasta!

- Luulekko nää, että minä sinua pelkään!

Tyttö katosi ikkunasta.

Perolan Hannes nousi pyörälleen ja lähti kohti rantaa. Ohi ajaessaan hän varoitti Kaunoa: - Löytyy se joku kuri sinullekin, eläinrääkkääjä!

Poika nauroi.

- Jos mulla oiskin Dingo matkassa, niin minä usuttaisin sen sun kimppuus! Se sois sinut...

Kauno kurottautui kohti keskikatua ja sylkäisi ohiajajan suuntaan, yltämättä kuitenkaan.

Yläkerrasta huudellut tyttö ilmestyi kotitalonsa portille.

- Älä ole hullu, Titta! Esa varoitti sisartaan. - Kauno on ihan kahjo...

Tyttö pysähtyi katsomaan pyöräpoikiin.

- Kauno ei komentele minua!

Velipoika tavoitteli otetta ohikulkevan tytön kädestä, mutta tämä repäisi itsensä vapaaksi.

- Tuo hurtta tappaa sinut!

- Se on Kassu eikä Dingo, tyttö muistutti. - Haluatko sinä, Kauno, että me soitetaan poliisille?

- Minkä ne mulle voivat? Kaunon nauru säesti sanoja. - Tai te kukaan..., Seipälän Kauno osoitti sormellaan toista pyöräpoikaa. - Landepaukku tiedetään. Ja pistetään naama mieleen. Sinuna, Pete, minä lähtisin ensitilassa takaisin farmille iltalypsulle!

- Minkä vuoksi? pisamakasvoinen Pete ihmetteli. -
Siksikö että sinä käsket?

- Sen pitäisi riittää.

Pete kallisti polkukoneensa kaverin pideltäväksi ja lähti puoliväliin katua pysähtyneen tytön jälkeen.

- Minäkään en pelkää sinua, Kauno.

Poika lähestyi tyttöä, hidasti askeleitaan ja pysähtyi tämän viereen.

- No, miksi minun pitäisi lähteä kaupungista?

Hyökkäisikö Kauno heidän kimppuunsa? Siltä näytti, mutta sitten Kauno tyytyi lataamaan uhkauksen: - Jos minä oisin liikkeellä Dingon kanssa, minä päästäisin sen irti. Sinut, Kaislan likka, minä hakkaan vielä joku kerta, ja tämä lannanlevittäjä saa viikon aikaa kadota kaupungista.

- Etkö sinä uskalla tapella nyt tässä? Pete uhitteli.

Titta luki Kaunon kasvoilta, että nyt rupeaa tapahtumaan, mutta samassa kaupan ovelta kuului Kaunon äidin, Seipälän Reetan, kiukkuinen ääni: - Onko sulla yhtään rahaa taskussa? Äkkiä tänne!

Seipäskä veti poikaansa sisälle kauppaan ja jysäytti oven kiinni.

Polkupyöriä pidellyt Kaislan Esa raivosi säikähtäneenä sisarelleen: - Hulluko sinä olet! Seipälän Kaunosta ei tiedä mitä se voi yhtäkkiä tehdä. Ja vejät vielä Petenkin hölmöilemään...

Likan alahuuli taipui halveksivasti.

- Minen rupia Seipälän roskasakin juoksutytöksi, uhkailkoon miten paljon tahansa.

Esa Kaislan huomio siirtyi sapekkaasta sisaresta Peteen.

- Älä hitossa! Mitä sinä aiot?

- Se puree sinua, Tittakin varoitti.

Koirariepu oli peloissaan Kaunon löylytyksestä ja luultavasti lohdutuksen tarpeessakin, mutta jokin sen

olemuksessa varoitti. Pelkäävä koira saattaa olla arvaamattoman vaarallinen.

Oli mieletöntä lähestyä Kassua juuri nyt, kun koira oli puoliksi sekopäinen kaikesta tapahtuneesta.

Mutta Pete lähestyi sitä rauhallisesti jutellen koko ajan lepyttelevällä äänellä.

- Kassu on hyvä koira. On hyvä koira... Oikein hyvä...

- Kato sen kirsua! Esa varoitti.

Rypistyikö kuono? Ja oliko tuo osanottoa kerjäävä vingahdus vai uhkaavaa urinaa?

- Se käy sun kurkkuus! Titta säikähti, kun Pete kyykistyi pyörätelineelle raplaamaan koiran hihnaa.

Ehkä Petekin tajusi vaaran, mutta hallitsi hermonsansa eikä tehnyt ainuttakaan äkkiliikettä. Pojan kädet olivat koko ajan koiran näkyvissä, kun hän avasi hihnan solmun ja kiskoi taluttimen irti pyörätelineestä.

- Sinä olet vapaa nyt, Kassu. Enää sinua ei lyö kukaan, kun lähdet nyt heti...

Koira katsoi Peteen ja vingahhti kuin kiitollisuuttaan osoittaakseen, mutta ei tehnyt liikettäkään lähteäkseen. Pete yritti innostaa sitä, nousi itse suoraksi ja perääntyi rauhallisesti ja määrätietoisen hitaasti Titan viereen.

- Sinä olet vapaa, Kassu! Esa hermostui pyörien välissä.

- Häivy!

Koira vinkaisi vastaukseksi, mutta pysyi paikallaan. Sen kohtalona oli ollut saada kurja isäntä, mutta - se oli siitä huolimatta uskollinen omilleen, ja odotti paikallaan.

Epätoivo koiran puolesta sai Titan äänen särähtämään itkuisesti, kun hän yllytti koiraan: - Lähde kun vielä voit, Kassu! ÄKKIÄ!

Sisältä kaupasta kuului eteisestä myymälän oven ikivanhan kellon kilahdus.

Kaikkien katseet kääntyivät portaille ja ulko-oveen. Mitä tapahtuisi, kun Kauno näkisi koiransa olevan irrallaan...

TOMI ja Soikkeli olivat tehneet joskus ennenkin töitä arkkitehti Huttuselle. Tämä oli tarkka kaveri, vaati itseltään ja toisilta, ja Tomista tuntui kummalliselta, että Huttunen rahoitti homman, josta ei ehkä tulisi mitään. Hän kysyikin sitä suoraan.

- Kuule, siltä varalta, ettei tästä työstä tulekaan mitään valmiimpaa, niin maksatko meille joka tapauksessa? Soikkeli ja minä emme oli yrittäjiä, vaan me otetaan työ, tehdään se ja halutaan palkkamme, meneepä sinulla itselläsi miten menee...

Huttunen suoristautui.

- Reilua puhetta, pojat! Mutta älkää huolestuko, te saatte kyllä palkanne, ja minä tiedän voivani luottaa teidän työntekoonne. Te putsaatte sen, minkä kohtuullisella rähinällä voitte.

Ei Huttunen kenellekään muulle tällöistä työtä olisi tarjonnutkaan. Pajusaaren veneensäilytysalue - ikivanha ja täysin epävirallinen - piti saada niin puhtaaksi kuin mahdollista.

- Teidän täytyy kuljettaa veneenrotiskoita pois sieltä, Huttunen lisäsi. - Se ei ole helppo homma. Veneenomistajat, jotka eivät edes muistaneet paattejaan, väittävät niitä nyt Karibian risteilyaluksiksi, kun niistä pitäisi luopua.

Kaupunki oli tehnyt kahtena keväänä kirjeillä ja julkisilla ilmoituksilla selväksi, että Pajusaari piti saada tyhjäksi, mutta vain muutama vene oli siirretty muualle.

- Ihmiset luottavat siihen, että kaikki jatkuu niin kuin ennenkin, ja teillä on, pojat, kelju paikka kun joudutte herättämään heidät. Mutta kaupungin virallinen päätös on teidän tukenanne. Ja kyllähän te kolme kovaa pärjätte...

Nyt he kolme kovaa - Tomi, Soikkeli ja Roi - olivat matkalla ottamaan selvää, mitä Pajusaarella oli mahdollista tehdä ja minkälaisella aikataululla.

- Jos löydetään koko saarta, Soikkeli epäili. - Mikä katu tämä on?

Tomi ja Soikkeli eivät juurikaan olleet kulkeneet tällä suunnalla. Koko kaupunginosa oli ikään kuin unohtunut heiltä omaan rauhaansa. Kadut olivat hiekkateitä, talvella varmasti melko harvoin aurattuja, vanhoja omakotitaloja ei ollut vuosikymmeniin kunnostettu.

Tomi kurkki nimikilpiä vanhan kulmatalon nurkalta.

- Rantatie! Tämä vie lähelle siltaa.

Talonomistaja, ilmeisesti eläkeläinen, keskeytti pihanlakaisun.

- Milläs asialla te liikutte, pojat?

Tomi vilkaisi varoittavasti kumpaankin kaveriinsa. Roi peijooni oli hyvä tulkitsemaan ihmisten äänensävyjä ja saattoi kimpaantua säikyttelemään tuollaisen kyselijän ärinällä. Puhumattakaan Soikkelista.

Mies hillitsi kuitenkin itsensä.

- Ollaan menossa rantaan ja Pajusaareen, Sir. Miksi niin?

Mies tuli pihalla lähemmäksi aitaa.

- Täällä ei kaivata mitään irtokoiria, niin kuin tuo. Hyvä kun siedetään Seipälän rakkeja, mies tuijotti Roita. - Pitävät niitä, vaikkei ole varaa maksaa edes laskuja. Pitäisi olla semmoinen laki, ettei köyhillä ole oikeutta ostaa joutoeläimiä!

He, pojat, purskahtivat nauruun, Roikin.

- Pitäisi olla sellainen laki, että köyhille ostetaan jotakin, mikä lohduttaa ankeuden keskellä, ja se maksetaan korotetuilla tontinvuokrilla! Soikkeli piruili. - Kolme koiraa sille, joka koirista pitää, kunnon prätäkä sille, joka tykkää ajella, ja..., Soikkeli yritti arvata äijästä, mitä tämä inhoaisi kaikkein eniten. - Kunnon vahvistimet ja soittimet niille, jotka kestävät köyhyyden soittamalla.

Syvä inho näkyi lakaisijan kasvoilta. Mutta hän ei takertunut Soikkelin ehdotuksiin.

- Mitä tekemistä teillä on Pajusaarella? Se on yksityisalue!

- Niinkö? Soikkeli innostui. - Jos olette omistaja, niin lämpimät onnittelut! Pajusaaresta on löytynyt öljyä ja me käymme tämän öljykoiran kanssa arvioimassa, miten valtavat rikkaudet teitä odottavat.

Paappa tuli oikein pensasaitansa viereen kurkkimaan heidän jälkeensä.

- Taitaa olla tyypillinen veneenomistaja! Soikkeli veikkasi. - Näitkö mistään tämän filantroopin nimeä?

- Postilaatikossa luki *Remes*. Ja Roi nuuhki hajut aatekoohon. Mitäs tuolla tapahtuu?

Kadulla melkoisen matkan päässä heistä oli menossa turpakäräjät, joihin otti osaa joukko kymmenvuotiaita, joku vahvannäköinen heidän ikäisensä poika, vanhahko rouva ja sekarotuinen puolirotwweiler, joka haukahteli omia mielipiteitään.

- Paikallinen Saddam Hussein? Soikkeli arvioi koiranomistajaa, joka tuolla julisti: - Minä pistän muistiin joka sanan, kakarat! Tentti seuraa, kun tullaan vastakkain jossakin.

Tomi vilkaisi Roihin.

Ukko ei ottanut minkäänlaista kantaa seisojiin. Ainoa, minkä koirasta saattoi havaita, oli uteliaisuus. Tomikin halusi tietää mitä oli meneillään. Tilanne muistutti häntä lapsuuden seikkailuvuosista.

Katsoessaan syrjäilmällä Soikkelia hän oli aavistelevinaan tästä samanlaisia virityksiä. Naamanilme oli ystävällisen huvittunut ja utelias.

Heidän pysähtyessään ennen käräjäpaikkaa Soikkeli tiedusteli: - Yksimielinen päätös vai äänestystulos? Lautamiehet, käsi ylös!

Vastaus oli yleinen pahastuminen. Soikkeli kääntyikin Tomin suuntaan. - Tosikkoja, koko porukka! Mikä täällä nyt

on hätänä?

Pikkulikka ryhdistäytyi ja osoitti sormellaan vanteraa koiranomistajaa. – Kauno hakkaa avutonta koiraa ja kuvittelee, että se on luvallista, kun hän sattuu omistamaan sessan.

– Nämä pennut itse ovat aina sekaantumassa toisten asioihin, kaupan ovelta portaalle työntyvä rouva rääkäisi vyöryessään alas kadulle. – Hittoako kenellekään kuuluu, jos me pidämme koiramme kurissa?

Tomi hätkähti kadun toiselta puolelta, jostakin akkunasta, kuuluvaa ääntä: – Pitäisit, Reetta, poikasi kurissa, niin toisetkin saisivat rauhan! Seuraavalla kerralla saa poliisi tulla selvittämään teidän eläinrääkkäyksenne...

Kassinainen haistatti ikkunan suuntaan, ojensi sitten kantamuksensa pojalleen ja lähti talutushihna kourassaan omaan suuntaansa.

Kauno kasseineen kaarsi pisamanaamaisen lähettyviltä ja yritti potkaista, mutta kantamukset haittasivat.

Muu sakki nauroi yritykselle ja pyöriä pitelevä poika varoitti:

– Älä hitossa, Kauno! Äitis keskikaljapullot menevät rikki.

Kasseista kuuluikin juoruavaa kilahtelua. Mutta Kauno keskittyi edelleen samaan kohteeseen sihahtamalla uhkauksen:

– Sinä, landepaukku, olet merkitty jätkä! Me osutaan vielä jossakin vastakkain...

Pisamanaamainen kaveri ei ollut niin vain säikyteltävissä. Päinvastoin. Ennen kuin Tomi ehti estää landepaukku otti muutaman erottavan askeleen ja sijoitti makean potkun Kaunon takamuksiin.

– JUMAL...

Kassit estivät Kaunoa ryntäämästä pojan kimppuun. Ja äidin karjuminen: – Ja äkkiä sittenkin!

Kauno ei voinut jäädä selvittelemään välejään, vaan jatkoi äitinsä ja koiransa perässä huutaen olkansa ylitse: - Sinä kadut tätä vielä, lannanlevittäjä!

Soikkelikin pudisteli potkaisijalle päätään huolestuneesti.

- Sulla on kaksi Suomenmestaripainiveljeä suojana, vai?

Pikkujätjän pisamat saivat uutta väriä, mutta kaveri ei perääntynyt senttiäkään.

- On tieteski moka syntyä landelle ja vielä tulla kaupunkiin, mutta minen pelkää tätä Kaunoa pätkeäkään. Enkä teitäkään!

- Oho! Soikkeli vaihtoi katseen Tomin kanssa. - Kuulitko? Parasta juosta pakoon!

Pisamanaama suoristi selkänsä uhmakkaasti.

- Vinoile vaan! Teitä on kaksi ja kumpikin kuljette tuon koiran siivellä, vaikka itte ette oo mitään.

Tomi ällistyi. Tämähän oli varsinainen pässi, tulossa heti jokaisen päälle.

Soikkeli nauroi pojalle.

- Ota iisisti, nassikka! Vai pannaanko täällä kaikki koirankuljettajat heti matalaksi?

Likka sentään osasi nauraa. Hän kyykistyi rapsuttelemaan Roita, mikä sai ukon hännän heilumaan.

- Me kaikki rakastetaan koiria, Petekin! tyttö selvensi. - Sen vuoksi Kaunon kanssa tulikin rähinä, kun me ei katsottu sivusta sen koiran hakkaamista.

- Ja tämä Kauno on pikkuisen päästään vialla, niinkö? Tomi tarkisti.

- Pikkusen! pyörienpitelijä tuhahti. - Kaikki Seipälän veljekset ovat ihan lahoja. Tämä Kauno pahiten, vaikka Pete ei saa sitä tajuunsa. Sun olis tämän jälkeen viisainta palata maalle.

Pisamanaamainen, siis Pete, käveli neuvojan luo. Tomi odotti jo hetken, että tapahtuu jotakin, tönäisy tai läpsäytys, mutta ei, poika otti vain oman pyöränsä.

- Kiitos, Esa! En minä ketään pakoon lähe. En naitakaan!
Tomin oli pakko nauraa pojalle.

- Sulla on nyt jotakin vinksahtanut kopassa. Minkä
vuoksi meitä pitäisi lähteä pakoon?

Likka toimi farmarin äänitorvena.

- Peten mielestä kaupungissa on kaikki kielletty ja
isommat ovat joka paikassa uhkaamassa. Mitä te sitten
olette täällä tekemässä?

Kakruthan pistivät heidät tiukille. Tai eivät nämä nyt
ihan kakruja olleet, Tomi muisti hyvin minkälaista on olla
tuonikäinen. Se herättikin isoveljellisen myötätunnon,
näköjään Soikkelissakin.

- Se on sitten samanlaista kuin ennenkin. Kaek on
koettu!

Likka katsoi poikiin uhmakkaasti.

- Joo, mutta teillä on tuskin ollut poliisi koko ajan
niskassa. Meitä nekin ovat aina epäilemässä ja
varoittamassa!

Soikkelin kasvoilta paistoi epäusko.

- Teitä?

- Joo joo... pikkulikka kovensi ääntään. - Jatkuvasti
kyttäämässä!

Soikkeli varmisti Tomin kasvoilta, että tämä oli kuullut
saman. Tarkisti sitten Roilta: - Uskotko sinä, ukko?

Koira ei ollut minkäänlaisilla aaltopituuksilla ja vinkaisi
epämääräisesti. Soikkeli näytti sitä kädellään.

- Siinä kuulitte, pötypuhetta! Ei tässä kaupungissa niin
monta poliisia ole, että ne teitä ehtisivät kiusata.

Likka nosti nokkaansa.

- Naureskelkaa vaan, mutta toissapäivänä viimeksi
Tyynelä oli huutamassa tulitikuista.

Pojat räjähtivät nauruun.

- Tyynelä ja Huusko! Soikkeli hohotti. - Huutamassa
teille tulitikuista?